

Áo Dài Xưa

Anh nhớ em từng chút gió bay / tại em hết cả! Tóc em dài! Trời ơi tóc đó cài hoa lý, anh nhớ em mà! Không nhớ ai!

Anh nhớ em còn cái nụ duyên, anh khen em mãi "ôi em hiền". Em làm mặt dữ, em không khác / cái mặt em hiền muôn thuở em!

Em ạ, vì sao anh nhớ quá / em trong chiều gió áo dài bay...Tại vì trời gió hay em gió...mà gió không ngừng buổi sáng nay?

Gió phất phơ thôi! Gió cũng hiền! Anh thêm cái mặt của em nghiêng. Anh thương màu lụa em màu nắng. Anh nhớ! Anh thề: "Không được quên!".

Ai xui ai khiến mình hai đứa, hai cỗi biển trời xa quá xa... Chim dẫu có dang hai cánh rộng / chắc chi che mát hết sơn hà?

Khi em đi nắng, anh thương lắm, cứ sợ hoa nhòa bớt phấn hương...cũng sợ hàng cây rơi hết lá / rồi mùa Thu Đà Lạt mù sương...

Anh sợ! Sợ nhiều hơn cả sợ / những ngày làm lính trấn biên cương / những ngày bó rọ ngồi hang hốc...ôi những ngày anh ở Cổ Hương!

Em nhé, áo dài em với gió...cho anh tưởng tượng phút thanh bình...anh về đứng nấp bên bờ giậu, thả gió kêu em một tiếng "Mình!".

*Em nhé, anh về mai mốt nhé!
Vòng tay ôm gió áo dài xưa...*

Trần Văn Lệ